

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXIV. In quo de duobus modis Visionum intellectualium, quæ
Supernaturali via contingunt disseritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

supernaturaliter Anima; sentimenta spiritalia appellamus. Ex omnibus istis elicit intellectus, intelligentiam seu Visionem (sicuti diximus) sine vlla formæ, imaginis, vel imaginariæ figuræ, vel naturalis Phantasiæ, vnde illam possit erueret; apprehensione: sed immediatè huiusmodi res communicantur Animæ, operatione, mediisque supernaturalibus.

Ab istis itaque (sicuti à cæteris corporalibus & imaginarijs apprehensionibus fecimus) expedit etiam nobis hoc loco extricare intellectum introducendo dirigendoque eum per Noctem spirituales fidei ad diuinam & substantialem cum Deo vniionem, ne fortè huiusmodi rebus efficiatur intellectus rudior, implicatioque ac sic solitudinis & nuditatis ab omnibus rebus iter illi præpediatur, quod ad hunc finem requiritur. Supposito enim, apprehensiones istas multo esse nobiliores, vtiliores, tutioresque corporeis & imaginarijs, cum iam sint interiores mereque spirituales, & quas minus Dæmon attingere valet, communicatur siquidem per illas purius subtiliusque animæ Deus abique aliqua saltem actiua ac propria operatione ipsius, vel etiã imaginationis: nihilominus tamen, non solum possit sese intellectus ad dictum iter peragendū huiusmodi rebus irriterit, & implicare, sed etiam possit graviter decipi, ob modicam suam circumspeditionem.

Et quamuis possemus aliqua ratione tractationem hanc de istis quatuor apprehensionum modis coniunctim simulque absolute; cõmune ac vniuersale de illis præbendo consilium, quod etiã de cæteris damus, vt videlicet nec quærantur, nec desiderentur, nihilo fecius, quia occasione oblata aliqua doctrinã salutem ad id cõmodius faciendum adferemus, & aliqua puncta ad illas spectantia tractabimus, expe-

dit de vnaquaque illarum in particulari agere; vnde de primis, quæ sunt Visiones spirituales, vel intellectuales loquentur.

CAPVT XXIV.

In quo de duobus modis Visionum intellectualium, quæ Supernaturali via contingunt differunt.

Loquendo in præsentem propriè de illis, quæ sunt spirituales Visiones, abque alio sensus corporei interuentu, dico, duos visionum modos obijci posse intellectui. Quædã sunt corporearum substantiarum, aliæ verò substantiarum separatarum, vel incorporearum. Corporearum, circa vniuersas res materiales, quæ sunt in cælo & in terra versantur, quas Anima, quodã luce à deo deriuata interueniente, videre potest in qua vniuersas res absentes, quæ iuncte in cælo, siue in terra, intueri licet.

Aliæ verò Visiones, quæ sunt substantiarum incorporearum, aliud quoddã sublimius lumen requirunt: vnde etiam Visiones illarum substantiarum incorporearum, sicuti sunt Angelorum & animarum, minime sunt frequentes, nec huius vitæ propriæ, multo autem minus Essentiæ Diuinæ Visio, quæ est comprehensorum propria, nisi forte per modum transeuntis hoc donum alicui concedatur, Deo dispensante, vel conseruante vitam, & conditionem naturalem, ab illius vsura spiritum non nunquam abstrahendo: prout in Apostolo S. Paulo potuit euenire, ipso dicente se vidisse arcana in tertio cælo, id est, quod fuerit raptus vt illa cerneret, quæ non licet homini loqui: *Sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit.* Ex quo liquet eum viam naturalem per raptum deseruisse, Deo ipso modum operante. Hinc etiam vbi probabiliter creditur quod Essentiam suam

DEVS

Apprehensiones istas multo sunt nobiliores, vtiliores & tutiores corporeis, & imaginarijs, & quærantur.

Vniuersale consilium omnibus istis apprehensionibus, vt nec quærantur, nec desiderentur.

Deus Moysi manifestauerit, ei dixisse legitur: *Cumque transibit gloria mea, ponam te in firmamento petrae, & protegam dextera mea, donec transeam: ne, scilicet, cum transiret, tantam gloriam sustinere non valens, interiret. Qui transitus nil aliud erat quàm seise illi visendum præbere, per modum transeuntis, protegendo dextera sua vitam Moysi naturalē. Cæterum visiones istæ adeo substantiales, cuiusmodi fuerunt Visio Diui Pauli, Moysi, & Eliæ Parentis nostri, cum ad ostium spelunçæ cooperuit pallio vultum suum, ad sibilum Auræ tenuis Dei, per modum transeuntis contingunt, idque rarissimè & vix vnquam, & admodum paucis; hoc enim solum illis præstat, qui sunt fortes Spiritus Ecclesiæ, & Legis Dei, sicuti fuere tres viri commemorati.*

Attamen licet prædictæ Visiones de lege ordinatæ nequeant videri in præsentia vita, nudè, & clarè; possunt tamen percipi in ipsa substantia Animæ, mediante notitia quadam amorosa, vna cum suauissimis affectibus, & amplexibus spectantibus ad genus illud sentimentorum spiritualium, de quibus postmodum Deo auxiliante acturi sumus: eò siquidem calor noster vergit, ac dirigitur, ad diuinam scilicet coniunctionem, & vnionem animæ cum Dei substantia describendam, quod fiet cum de Intelligentia mystica, & consula seu obscura, adhuc explicanda tractabimus: quo loco dicturi sumus, quemadmodum Deus media hac amorosa, & obscura Notitia, coniungitur animæ in gradu eminenti, atque diuino: Hæc siquidem notitia obscura & suavis, quæ est Fides, ita deseruit in præsentia vita ad vnionem diuinam, sicuti lumen gloriæ in vita beata deseruit vt medium ad claram Dei Visionem. Agamus iam, de Visionibus substantia-

rum corporearum, quæ spiritualiter in Anima recipiuntur, suntque in modo, Corporeis Visionibus similes. Sicut enim oculi videt corporeas res, media luce naturali; ita Anima intellectu, luce supernaturaliter deriuata mediante (de qua iam sumus locuti) easdem illas res naturales & alias, quas Deus vult, interius videt, solumque in modo videndi discrimen est, nam spirituales vel intellectuales, clarius ac subtilius multò, eueniunt corporalibus. Quædo. n. placet Deo, hunc exhibere Animæ fauorem, communicat ei supernaturalem illam lucem (de qua sumus loquuti) in qua clarissimè facillimeque res, quas Deus vult, siue illæ in cælo sint, siue in terra, cõspicit, nullum adferente impedimentum absentia vel præsentia illarum. Fitque hoc, veluti si aperiretur quædam lucidissima porta, per quæ Anima in ecalatè videret, similitudinem quandam coruscationis, quando nimirum illa in aliqua nocte obscura subitanè res illustrat, facitque dilucidè ac distinctè apparere: confestimque iterum eas in tenebris & obscuritate deserit, quamuis formæ, & figuræ rerum visarum, in Phantasia remaneant, quæ omnia longè perfectius in Anima peraguntur. Interdum enim adeo impressa manent ea, quæ spiritu vidit in luce illa, vt quotiescunque illustrata à Deo, attendit, eodè modo in se illa videat vt prius: sicut in speculo videntur formæ in illo representatæ, quotiescunque speculum aspicitur: adeo vt formæ illæ rerum visarum, nunquam deinceps ab anima omnino recedant, esto nonnunquam fiant aliquanto remotiores.

Effectus porro, quos huiusmodi Visiones in Anima produciunt, sunt, Quies, Illuminatio, Lætitia ad normam gloriæ, suauitas, puritas, & amor, humilitas, prouitas, seu eleuatio Spiritus ad Deum, euenitque hoc aliquando

B.

Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

quando plus, aliquando minus, aliquando plus vnus, aliquando verò plus alterius; iuxta mensuram spiritus recipientis, vel quemadmodum DEVS voluerit.

Potesť Dæmon similes visiones.

Potesť etiam Caco dæmon similes visiones in Anima mediante aliquo naturali lumine efficere, vt èdo Phantasiæ operâ, in qua spiritali suggestione clarificat, malignus spiritus, obiecta, siue illa sint præsentia, siue absentia. Vnde super illũ S. Matthæi locũ, vbi Euangelista dicit ostendisse Christo dæmonẽ vniuersa mundi regna, & gloriam eorũ ostendit ei omnia regna mudi. asserunt nõnulli Doctores hoc factũ fuisse suggestione intelligibili, nam impossibile erat efficere, vt oculis corporeis omnia mundi regna, eorumque gloriam cernere possẽt. Verũ inter istas visiones, quas obijcit Dæmon & illas, quæ ex DEO oriũtur, latissimum discrimen intercedit. Effectus quippe, quos dæmoniacæ producũt in Anima, nequaquã sunt illorum instar, quos bonæ ingenerant: imò ariditatẽ siccitatẽque spiritus in tractando cũ DEO, & propensionẽ ad propriã sui ipsius æstimationem inducunt & inclinant ad illas libeter admittendas, & magni illas faciẽdas, nulloq; modo teneritudinem humilitatis, diuiniq; amoris relinquunt, sed neq; formæ visionũ istarum cũ suaui illa ac iucũda claritate inculpũtur, & imprimũtur Animæ, sicuti aliarũ: neq; tam diu durãt, imò quãtocius abolentur, & veluti ab Animã, abraduntur, nisi forte magni illas faciat Anima, tunc enim ipsa earũ æstimatio, id efficit, vt naturaliter illarũ sit memor, verũ id sit nimis aridẽ ac insipide, neq; illũ amoris humilitatisque effectum, quem visiones bonæ, cum illarũ recordatur, producunt.

Visiones istæ in quantũ sunt creaturarũ, eũm quibus nullam Deus conuenientiam proportionemq; essentialẽ habet; nõ possunt intellectui esse vsũ, & inferuire pro

medio proximo vnionis cũ DEO. Quamobrem expedit Animæ negatiuẽ se in illis habere (sicuti & in cæteris, de quibus sumus loquuti) vt possit progressũ facere per proximũ mediũ (quod est fides) incedendo; vnde etiam non debet Anima visionum illarũ formas, quæ in ea remanẽt, impressæ veluti in archiuio vel thesauro quodã recondere & asseruare, neq; debet velle illis inniti: hoc enim nihil aliud esset, quã velle formis illis, imaginibus & personis, quæ circa interiora versantur occupari, nec per omnĩ rerũ abnegationẽ ad DEũ rẽdere. Dato enim casu, quod formæ illæ semper ibi repræsentarẽtur, non tamẽ illã nimis præpedirent, si Anima nihil illas curet. Licet enim verũ sit formatũ statũ memoriã stimulare animã ad aliquem DEi amorẽ contemplationemque: multo tamen amplius vrget & erigit pura fides, & obscura nuditas ab omnibus istis, neficiente Anima qua id ratione fiat, aut vnde procedat. Vnde eueniet, inflãmari Animã anxietatibus amoris DEi purissimĩ, nec tamen illa nouit vnde illæ promanarint, aut ex quo sint ortæ fundamento. Reuera tamen nihil aliud fuit, nisi quod sicut fides altiores misit radices & copiosius animæ infusa mediante illa vacuitate, tenebra, & omnium rerũ nuditate seu spiritali paupertate (omnia enim hæc vnã rẽ solam appellare licet) ita etiam simul coniunctimque radicata fuit & affluentius Animæ infusa Diuina charitas. Vnde quo amplius sese obscurare, & ab omnibus interioribus, exterioribusq; rebus, quas potest recipere, euacuare, & annihilare voluerit Anima, eò copiosior ipsi fides, Amor, & spes, infunditur. Amorem tũ istũ aliquando non percipit Anima, nec cõprehendit. Idq; eã ob causã, quia Amor iste, nequaquã residet aut subiectatur in sensũ cũ teneritudine, sed in Anima cũ fortitudine & effica-

Qualiter debet in Animã visionum istũ gerere.

Nora.

Cum ageris in Anima fides, vultur etiam Diuina Charitas.

Matth. 4. 8. Quos S. Tho. refert 3. p. 9. 41. art. 2. ad 3. Discrimen inter Dei dæmoniacũ visiones.

efficacia, maiorem quàm antea addens ad gerendas res animum, quamuis etiam redundet interdum & in sensum, sequere nentum ac dulcem demonstrat.

Quamobrem ad obtinendum amorem illum, lætitiã & gaudium, quod huicmodi visiones in Animã producunt, necessarium est vt insigni prædita sit animi fortitudine, & mortificatione ad volendam omnique studio conandum semetipsam denudare, euacuare & in obscuro ab omnibus collocare, & ad amorem illum ac gaudium in eo, quod non videt, nec sentit, sed nec videre sentireque in hac vitã potest, in Deo videlicet, qui est incomprehensibilis & super omnia, fundandum & stabilendum: & propterea oportet nos ad illam pergere, per omnium rerum abnegationem. Aliter enim, supposito etiam Animam ad eum esse sagacem, humilem & fortem, vt eam non valeat demon visionibus istis decipere, nec (vt facere consuevit) in aliquam presumptionem præcipitare: non faciet tamen progressus ad vltiora, eò quòd nuditati spiritali paupertatiq; spiritus, & vacuitati in fide, quæ requiruntur, (sicuti dictum est) ad vnionem Animæ cum Deo, obstaculum ponit. Et quoniam eadem doctrina, quam decimo nono & vigesimo capite de visionibus & apprehensionibus supernaturalibus sensus tradidimus, istis etiam visionibus applicati deseruireq; potest, non ero prolixior, nec tempus in eã dilatanda, consumam.

CAPVT XXV.

In quo de Reuelationibus disputatur, quidnam ea sint declaratur, & quedam earum diuisio proponitur.

Secundum propositum nobis ordinem tractandum nobis iam est, de secundo

spiritali apprehensionũ modo, quæ Reuelationes superius appellauimus, quarum nonnullæ ad Prophetiæ spiritũ propriè pertinent. Circa quòd sciendum est primo loco, Reuelationem nihil esse aliud, quàm alicuius occultæ veritatis detectionem, vel arcani alicuius, aut mysterij manifestationem. Vt si exempli causa aperiret Deus alicui Animæ, rem aliquam vt illa in se est, declarandõ intellectui veritatem ipsius; vel aliquas res, quas fecisset ipse, vel facit, vel facere disponit, manifestaret. Et secundum hanc doctrinam, asserere possumus in duplici differentia Reuelationes reperiri: quædam sunt refectiones veritatum intellectui factæ, quæ propriæ intellectuales notitiæ, vel certè intelligentiæ appellantur, quædam verò manifestationes sunt arcanorũ, & hæ magis propriè quam istæ aliæ, dicuntur Reuelationes. Priores enim non possunt in rigore vocari Reuelationes; illæ siquidem in eo consistunt, vt Deus cognoscere faciat Animam veritates nudas, non solum ad res temporales spectantes, sed etiam ad spirituales, apertè & manifestè illi eas demonstrando. De quibus sub Reuelationum nomine tractare volui, primo ob magnam illarum inter se propinquitatem & colligationem, secundo ne tot distinctionũ nomina multiplicarẽ.

His itaque suppositis, optime nunc possumus Reuelationes in duo apprehensionum genera distinguere, quorum vnum intellectuales notitias nuncupabimus, aliud verò secretorum arcanorumq; Dei Mysteriorum manifestationem; de quibus duobus capitibus, quam breuissimè fieri poterit tractabimus, in proximè sequenti de intellectualibus notitijs agendo.

(··)

N. 2

CA.

B.

Iohannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

Reuelationes in duplici reperiuntur differentiã.

Quidnam sit Reuelatio?